

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Sžsk/7/2019
Identifikačné číslo spisu: 2016200560
Dátum vydania rozhodnutia: 21.04.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Viola Takáčová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:2016200560.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a členiek senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a JUDr. Aleny Adamcovej, v právnej veci žalobcu: F. U., narodený X. L. XXXX, bytom v A., W. Č.. XX, zastúpený: Doc. JUDr. Jozefom Kudlom, PhD. so sídlom Vájanského 31, Trnava, proti žalovanému: Ministerstvo obrany Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Kutuzovova č. 8, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 2. júna 2016, Č.: SELUZ-4-25-6/2016-OdSP, v konaní o kasačnej sťažnosti proti rozsudku Krajského súdu v Trnave zo 17. septembra 2018, č. k. 43Sa/16/2016-131 t a k t o

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 17. septembra 2018, č.k. 43Sa/16/2016-131, z a m i e t a .

Žalovanému právo na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

1. Krajský súd v Trnave (ďalej len „krajský súd“) napadnutým rozsudkom zo 17. septembra 2018, č.k. 43Sa/16/2017-131, postupom podľa § 190 Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“) zamietol ako nedôvodnú žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 2. júna 2016, Č.: SELUZ-4-25-6/2016-OSP. Predmetným rozhodnutím z 2. júna 2016 žalovaný ako odvolací správny orgán postupom podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v rozhodnom znení (ďalej len „zákon č. 71/1967 Zb.“) zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové správne rozhodnutie Vojenského úradu sociálneho zabezpečenia z 25. februára 2016, číslo VÚSZ-65211005333102-3/2016, ktorým tento úrad pre nesplnenie hmotnoprávnych podmienok podľa § 38 ods. 1 a 2 zákona č. 328/2002 Z.z.o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 328/2002 Z.z.“) nepriznal F. U., nar. X. L. XXXX, bytom W., výsluhový dôchodok.

2. Krajský súd zákonnosť preskúmaného rozhodnutia žalovaného správneho orgánu preskúmal v

intenciách § 38 ods. 1 a ods. 2 a § 58 ods. 4 zákona č. 328/2002 Z.z. v znení účinnom do 31. decembra 2015, § 83 ods. 1 písm. d/ zákona č. 328/2002 Z.z. a prílohy č. 3 zák.č. 346/2005 Z.z., § 65 zákona č. 328/2002 Z.z. a § 143aa písm. c/ zákona č. 328/2002 Z.z. a postupom v zmysle právnej úpravy ustanovenej Správnym súdnym poriadkom a dospel k záveru o nedôvodnosti podanej žaloby.

3. Krajský súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že nárok na dávku výsluhového zabezpečenia sa posudzuje podľa právnych predpisov platných v čase vzniku, resp. uplatnenia nároku na jeho priznanie v spojitosti so skutkovým stavom, ak zákon neustanovuje inak. Žiadosť o priznanie výsluhového dôchodku od 1. januára 2003 so započítaním 25 rokov trvania služobného pomeru bola prvostupňovému správneému orgánu doručená dňa 2. novembra 2015. Žiadateľovi o výsluhový dôchodok vznikol nárok na invalidný dôchodok podľa zákona č. 328/2002 Z.z. na základe písomnej žiadosti doručenej správneému orgánu dňa 10. marca 2009. Z ustanovenia §38 ods. 1 a 2 zákona č. 328/2002 Z.z. vyplýva, že policajt a profesionálny vojak, ktorému sa skončil služobný pomer má nárok na výsluhový dôchodok, ak služobný pomer trval najmenej 25 rokov. Zdôraznil, že započítanie doby trvania služobného pomeru rozhodujúce na vznik nároku na výsluhový príspevok, odchodné, úmrtné, výsluhový dôchodok a invalidný výsluhový dôchodok a pre výšku týchto dávok taxatívne ustanovuje § 58 ods. 1 zákona č. 328/2002 Z.z. Z obsahu spisov vyplynulo, že doba služobného pomeru žalobcu po súčte s dobou poberania invalidného výsluhového dôchodku k 25. februáru 2016, t.j. ku dňu rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu predstavuje len 16 rokov a 206 dní. To znamená, že žalobca nespĺnil základnú podmienku trvania služobného pomeru po dobu najmenej 25 rokov. Žalobcov služobný pomer vojaka z povolania preukázateľne skončil prepustením dňom 31. decembra 1977 a podľa §58 ods. 1 zákona č. 328/2002 Z.z. trval 4 roky a 150 dní. Z rozhodnutia Vojenského úradu sociálneho zabezpečenia č. VÚSZ-65211005333102 zo dňa 16. februára 2015 vyplýva, že invalidný výsluhový dôchodok bol žalobcovi priznaný od 10. marca 2006, čo s poukazom na znenie ustanovenia §38 ods. 2 zákona č. 328/2002 Z.z. predstavuje 9 rokov a 240 dní (od 10. marca 2006 do 2. novembra 2015) ako dobu poberania invalidného výsluhového dôchodku. V spojení s posudkom posudkovej komisie sociálneho zabezpečenia Ministerstva obrany SR č. SEĽUZ-70-4/2014-OdSP z 10. septembra 2014 sa žalobca dňom 1. januára 2004 stal invalidným. S poukazom na znenie ust. § 58 ods. 4 zákona č. 328/2002 Z.z. je potrebné dobu od 1. januára 2004 do 9. marca 2006, počas ktorej trval predchádzajúci nárok na invalidný výsluhový dôchodok, t.j. doba trvania 2 roky a 69 dní pre vznik nároku na výsluhový dôchodok hodnotiť ako dobu trvania žalobcovho služobného pomeru. K 25. februáru 2016 celkovo hodnotená doba predstavuje u žalobcu 16 rokov a 94 dní a k 25. februáru 2016 predstavuje 16 rokov a 206 dní. Z údajov je nepochybné, že žalobca nespĺnil základnú podmienku trvania služobného pomeru najmenej 25 rokov vyžadovanú zákonom.

4. Vzhľadom k tomu, že invalidita žalobcovi vznikla 1. januára 2004 prvostupňový správny orgán pre vymeranie výšky invalidného výsluhového dôchodku od tohto dňa aplikoval dopočet dosiahnutia 30 rokov započítateľnej doby podľa § 58 ods. 4 zák.č. 328/2002 v znení účinnom do 30. júna 2004, pričom tento dopočet doby, resp. uvedenie absolvovania 30 rokov ukončenej služby v rozhodnutiach VÚSZ neznamenal reálne absolvovanie 30 rokov služby zo strany žalobcu, ale iba o fiktívne dopočítanie doby výkonu služby vojaka z povolania na účel zhodnotenia doby trvania služobného pomeru rozhodujúcej pre vznik nároku na invalidný výsluhový dôchodok a jeho výšku podľa § 58 ods. 4 v zák. č. 328/2002 Z.z. v znení účinnom do 30. júna 2004 a teda nie v aktuálnom znení, ako to požadoval žalobca. Znamená to, že pokiaľ služobný pomer žalobcu spolu s dobou poberania invalidného výsluhového dôchodku ku dňu doručenia jeho žiadosti o priznanie výsluhového dôchodku ku dňu 2. november 2015 netrval najmenej 25 rokov, tak mu nemohol byť priznaný výsluhový dôchodok. Správny súd nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov, spolu so správnu citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozhodnutia žalovaného a preto žalobcu ako nedôvodnú zamietol.

5. Správny súd sa vysporiadal s návrhom žalobcu na zrušenie rozhodnutia žalovaného z 2. júna 2016 ako aj rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu z 25. februára 2016 a uviedol, že žalovaný rozhodnutím o odvolaní š. SEĽUZ-43-62-2/2015-OdSP z 26. januára 2016 s poukazom na ust. § 59 ods. 3 zák. č. 71/1967 Zb. o správnom konaní zrušil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu č.

VÚSZ-65211005333102 z 20. novembra 2015, ktorým VÚSZ pre nesplnenie podmienok nároku na výsluhový dôchodok podľa § 38 zák. č. 328/2002 Z.z. v spojení s § 143aa písm. c/ zák.č. 328/2002 z.z. nepriznal žalobcovi výsluhový dôchodok. Dôvodom zrušenia tohto prvostupňového rozhodnutia správneho orgánu bola jeho nezákonnosť a nesprávne právne posúdenie, čo malo za následok jeho rozpor s § 46 zák.č. 71/1967 Zb. a § 38 ods. 2 zák.č. 328/2002 Z.z. Nesprávne právne posúdenie skutkového stavu zo strany VÚSZ spočívalo v tom, že nárok na výsluhový dôchodok žalobcu tento posudzoval podľa prechodného ustanovenia § 143aa zák.č. 328/2002 Z.z., ktorý uviedol aj vo výrokovej časti rozhodnutia z 20. novembra 2015. Týmto prechodným zákonným ustanovením, účinným od 1. mája 2013 boli upravené podmienky nároku na výsluhový dôchodok pre profesionálnych vojakov, ktorým služobný pomer vznikol pred 1. májom 2013 a skončil až po 30. apríli 2013. V prípade žalobcu sa služobný pomer neskončil po 30. apríli 2013, preto sa prechodné ustanovenie v zák. č. 328/2002 Z.z. účinné od 1. mája 2013 pri posudzovaní žalobcovho nároku na výsluhový dôchodok použiť nemali a nemohli. Znamená to, že k zrušeniu tohto rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu došlo na základe nesprávnej aplikácie ustanovenia zák.č. 328/2002 Z.z., ale nie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia zo strany prvostupňového správneho orgánu.

6. Pokiaľ ide o náhradu nemajetkovej ujmy v sume 5 000,- € krajský súd uznesením č.k. 43S/16/2016-37 zo dňa 22. júna 2017 postúpil vecne a miestne príslušnému Okresnému súdu Bratislava III.

7. O trovách konania krajský súd rozhodol tak, že v konaní úspešnému žalovanému náhradu trov konania nepriznal, nakoľko mu žiadne trovy konania nevznikli.

II.

8. Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť.

9. Namietal, že žalobou doručenou krajskému súdu sa domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného z 2. júna 2016, číslo VÚSZ-65211005333102-3/2016, a vrátenia veci Ministerstvu obrany SR, Sekcii ľudských zdrojov k novému konaniu. To sa nestalo z dôvodu porušenia zákona krajským súdom, ktorý nerešpektoval skutočnosť, že v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo - prekážka rozsúdenej veci. To znamená, že o priznaní výsluhového dôchodku žalobcovi bolo už právoplatne rozhodnuté dňa 26. januára 2016 rozhodnutím o odvolaní Sekcie ľudských zdrojov MO SR č. SEĽUZ-43-62-2/2015-OdSP, v ktorom bola uložená povinnosť VÚSU 1/ vydať rozhodnutie o priznaní výsluhového dôchodku v súlade s § 46 a §47 zákona č. 71/1967 Zb. a 2/ bez dôvodných pochybností zistiť skutočný stav veci, k tomu zistiť započítateľnú dobu odvolateľovho trvania služobného pomeru v súlade s § 38 ods. 2 a § 58 ods. 1, 4 a 6 zákona č. 328/2002 Z.z. Proti tomuto rozhodnutiu sa podľa § 59 ods. 4 zák.č. 71/1967 Zb. nebola možnosť odvolať a tiež podľa § 248 písm. a/ zák.č. 99/1963 Zb. toto rozhodnutie nebolo preskúmateľné súdom. Preto rozhodnutie o odvolaní č. SEĽUZ-43-62-2/2015 zo dňa 26. januára 2016 nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť v súlade s § 52 ods. 1 a 3 zákona č. 71/1967 Zb. Uvedené právoplatné a vykonateľné rozhodnutie SEĽUZ nemá žiadnu súvislosť s podanou žalobou. Rozhodnutie o odvolaní SEĽUZ-43-62-2/2015 zo dňa 26. januára 2015 je od 29. januára 2016 právoplatné a vykonateľné. V danom prípade VÚSZ si nesplnil svoju uloženú povinnosť dobrovoľne, preto mal súd ďalšie konanie zastaviť, pretože v tej istej veci bolo už právoplatne rozhodnuté - prekážka rozsúdenej veci. Po nesplnení si povinností VÚSZ z právoplatného rozhodnutia nastupuje výkon rozhodnutia na základe priameho donútenia súdom o čo sa žalobca snažil svojou žalobou doručenou krajskému súdu z dôvodu, že VÚSZ a odvolací orgán Sekcia ľudských zdrojov MO SR opakovane vydali protiprávne rozhodnutia v tej istej veci. Prekážka rozsúdenej veci patrí k procesným podmienkam a jej existencia /zistenie/ musí viesť k zastaveniu konania. Dochádza k tomu, ak má byť v novom konaní prejednávaná tá istá vec, ten istý stav, nárok o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté. V tomto prípade sa vylučuje možnosť konať vo veci o ktorej už bolo právoplatne rozhodnuté a je vylúčená možnosť ju znovu prejednať a o nej rozhodnúť čo vedie k zastaveniu konania. Podľa § 159 zákona č. 160/2015 Z.z. začatie konania bráni tomu, aby v tom istom spore prebiehalo na súde iné konanie a podľa § 230 ak sa vo veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať znovu a rozhodovať znova.

10. Krajský súd sa porušenia zákona nedopustil iba tým, že nezastavil konanie, ale porušil zákon aj tým, že pokračoval v konaní a rozhodol na základe nesprávneho posúdenia veci. Tiež nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi právo na spravodlivý proces, čím boli porušené ústavné práva žalobcu. Z postupu krajského súdu je zjavné, že nevychádzal z jednotlivých rozhodnutí ako celku, ale nanovo konštruoval skutkový stav vybranými časťami (navzájom nesúvislými) z jednotlivých rozhodnutí vzájomným spájaním podľa predstáv žalovaného a preto súd nezistil dôvod na zastavenie konania. Ako príklad uviedol, že na strane 6 v bode 9 krajský súd píše, že nárok na dávku výsluhového zabezpečenia sa posudzuje podľa právnych predpisov platných v čase vzniku, resp. uplatnenia nároku na jeho priznanie, ale už nepíše že žalobca súdu predložil Správu VÚ 2071 B. zo dňa 8. februára 1978 na základe ktorej bol preradený dňom 1. januára 1978 do výslužby, ako je uvedené v zápisnici z pojednávania dňa 30. júla 2018. Ďalej zdôraznil, že žalobcovi invalidita nevznikla dňa 1. januára 2004 ako je uvedené na strane 7 rozsudku. Služobný pomer vojaka skončil dňom 31. decembra 1978 a posudzovaný bol na základe úrazu zo dňa 30. mája 1976. Rozhodujúce je, že od 12. novembra 2009 bol žalobcovi priznaný invalidný výsluhový dôchodok s vymeraním výšky invalidného dôchodku od 1. januára 1978, ktorá je súčasťou rozhodnutia aj s dopočtom rokov. Započítané má 30 ukončených rokov. Z uvedených skutočností jednoznačne vyplýva, že v čase podania žiadosti o priznanie výsluhového dôchodku 2. novembra 2015 žalobca spĺňal hmotnoprávne podmienky uložené v § 38 ods. 2 zák.č. 328/2002 Z.z. a výsluhový dôchodok mu mal byť priznaný od 1. augusta 2003 a zároveň doplatený nárok invalidného výsluhového dôchodku za priznaný dopočet rokov právoplatným rozhodnutím č. VÚSZ-65211005333102-59/OVZ zo dňa 22. apríla 2013.

11. Žiadal, aby kasačný súd zrušil rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 17. septembra 2018, č.k. 43Sa/16/2016-131 a vec mu bola vrátená na nové konanie.

III.

12. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti žalobcu vyjadril podaním zo 17. decembra 2018 s konštatovaním, že nemá vedomosť, že by v minulosti v predmetnej veci rozhodoval príslušný krajský súd a teda že by danom prípade existovalo právoplatné rozhodnutie súdnej autority. V prípade rozhodnutia o odvolaní č. SEUZ-43-62-2/2015-OdSP z 26. januára 2016 nešlo o rozhodnutie orgánu verejnej správy v merite veci, ale išlo rozhodnutia procesného charakteru. K danému dôvodu kasačnej sťažnosti z hľadiska jeho opodstatnenosti nemožno prihliadnuť.

13. V prípade dôvodu kasačnej sťažnosti vyplývajúceho z §440 ods. 1 písm. g/ SSP by malo ísť o rozhodnutie krajského súdu spočívajúce v nesprávnom právnom posúdení. Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom rozsudku sp.zn. 1Sžsk/5/2017 z 20. februára 2018 okrem iného uviedol, že „nesprávnosť aplikácie objektívneho práva správnym súdom je zapríčinená chybným výberom normy hmotného práva alebo procesného práva, ktorá vo svojej hypotéze nemá také predpoklady, aké vyplývajú zo zisteného skutkového stavu ...“. V nadväznosti na uvedené žalovaný konštatoval, že z obsahu kasačnej sťažnosti tento dôvod kasačnej sťažnosti nevymedzil v súlade s §440 ods. 2 SSP. Kasačnú sťažnosť navrhol zamietnuť.

IV.

14. Vyjadrenie žalovaného ku kasačnej sťažnosti žalobcu bolo zaslané žalobcovi doručené informačným centrom Krajského súdu v Trnave dňa 2. januára 2019.

15. Žalobca vo vyjadrení zo dňa 8. januára 2019 k vyjadreniu žalovaného nesúhlasil s argumentáciou a poukázal na bod 10 na strane 8 rozsudku krajského súdu, a na odôvodnenie žalovaného zamerané na § 440 ods. 1 písm. g/ SSP, kde sa zamerával žalovaný zamerával a nesprávnosť aplikácie objektívneho práva správnym súdom najmä Ruskej federácie a vôbec sa nevyjadril k nesprávnym procesným postupom súdu. K týmto skutočnostiam uviedol, že výsluhový dôchodok mu nebol priznaný z dôvodu, že nespĺňa hmotnoprávne podmienky podľa § 35 ods. 1 a 2 zákona č. 328/2002 Z.z.. Uvedené tvrdenie nie je však pravdivé. Opakovane poukázal na rozhodnutie zo dňa 22. apríla 2013, č. VÚSZ-65211005333102-

59/OVZ, ktorým mu bol priznaný od 12. novembra 2009 invalidný výsluhový dôchodok na základe dopočtu rokov do 30 ukončených rokov služby aj s nepresným výpočtom výšky mesačnej dávky. Toto právoplatné rozhodnutie jednoznačne dokazuje, že spĺňa podmienky na priznanie výsluhového dôchodku. V ostatnom zhodne s dôvodmi kasačnej sťažnosti zotrval na nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku krajského súdu a na rozpor so závermi súdu na strane 6 týkajúcich sa hodnotenia doby trvania žalobcovho služobného pomeru k 25. februáru 2016 v trvaní 16 rokov a 94 dní / alebo k 25. februáru 2016 v trvaní 16 rokov a 206 dní.

16. Vyjadrenie žalobcu k vyjadreniu žalovaného ku kasačnej sťažnosti bolo zaslané žalovanému na vedomie dňa 23. januára 2019.

V.

17. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd kasačný (§ 438 ods. 2/ SSP) preskúmal kasačnú sťažnosť postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 455 SSP a po jej preskúmaní dospel k záveru, že kasačná sťažnosť žalobcu nie je dôvodná.

18. Predmetom kasačného konania v danej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 2. júna 2016, Č.: SELUZ-4-25-6/2016-OdSP, ktorým tento podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. (Správny poriadok) odvolanie žalobcu zamietol a potvrdil prvostupňové správne rozhodnutie Vojenského úradu sociálneho zabezpečenia z 25. februára 2016, č. VÚSZ-65211005333102-3/2016, ktorým podľa § 38 ods. 1 a 2, § 24 zákona č. 328/2002 Z.z. nebol žalobcovi priznaný výsluhový dôchodok.

19. Podľa § 2 ods. 1 SSP v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

20. Podľa § 2 ods. 2 SSP každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

21. Podľa § 6 ods. 1 SSP správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánu verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.,

22. Podľa § 199 ods. 1 písm. g/ SSP, sociálnymi vecami sa na účely tohto zákona rozumie rozhodovanie Ministerstva obrany Slovenskej republiky, ministra obrany Slovenskej republiky a nadriadeného určeného podľa osobitného predpisu.

23. Žalobca sa žalobou doručenu krajskému súdu domáhal preskúmania v poradí druhého) rozhodnutia žalovaného zo dňa 2. júna 2016, o zamietnutí odvolania a potvrdenia prvostupňového rozhodnutia vo veci nepriznania výsluhového dôchodku z dôvodu nespĺnenia hmotnoprávnych podmienok na nárok na výsluhový dôchodok. Žiadosť o priznanie výsluhového dôchodku odo dňa 1. januára 2003 bola Vojenskému úradu sociálneho zabezpečenia doručená dňa 2. novembra 2015.

24. Podľa § 38 ods. 1 a ods. 2 veta prvá zákona č. 328/2002 Z.z. v znení účinnom do 31. decembra 2015 policajt a profesionálny vojak, ktorému sa skončil služobný pomer, má nárok na výsluhový dôchodok, ak služobný pomer trval najmenej 25 rokov. Na výsluhový dôchodok má nárok aj policajt a profesionálny vojak, ktorému sa skončil služobný pomer, ak poberal invalidný výsluhový dôchodok a doba trvania služobného pomeru spolu s dobou poberania invalidného výsluhového dôchodku dosahuje

najmenej 25 rokov.

25. Najvyšší súd z obsahu spisov mal za preukázané, že žalobca absolvoval základnú vojenskú službu vo vojenskej škole od 5. augusta 1973 do 19. júla 1975 a od 20. júla 1975 do 31. decembra 1977 bol vojak z povolania. Úraz, ktorý utrpel v roku 1976 bol uznaný za pracovný a súvisiaci s výkonom vojenskej služby. Uvedená skutočnosť je zrejmä z Protokolu o úraze č.j. PÚ 43/76 Vojenského útvaru 2071 B. Dňa 23. marca 1977 bol v dôsledku pracovného úraze ktorý súvisel s výkonom vojenskej služby predložený aj návrh na prepustenie žalobcu mimo činnú službu. Z Protokolu o konaní Posudkovej komisie sociálneho zabezpečenia Národného výboru mesta U. číslo XXX XXX XXXX je bez akýchkoľvek pochybností potvrdená Diagnóza: Stav po odchlípení sítnice pravého oka. Pre túto chorobu však žalobca nebol uznaný za plne ani čiastočne invalidného podľa § 25 zákona č. 121/1975 Zb. a nebol uznaný ani za občana so zmenenou pracovnou schopnosťou podľa § 83 zákona č. 121/1975 Zb.. Zo záverov posudku vyplýva, že „Posudzovaný bude pracovať ako kontrolór T., čo zodpovedá jeho zameraniu pôvodnému v armáde - absolvent proviantnej školy“.

26. Nová žiadosť o invalidný výsluhový dôchodok bola spísaná na tlačive Vojenského úradu sociálneho zabezpečenia dňa 15. júna 2009. Zápisnicou posudkovej komisie sociálneho zabezpečenia č. 4/2009 Vojenského úradu sociálneho zabezpečenia so sídlom Bratislava, Špitálska 22, zo dňa 20. apríla 2009 žalobca preukazoval, že v dôsledku úraze z roku 1976, ktorý spôsobil invaliditu a bol uznaný za pracovný a súvisiaci s výkonom vojenskej služby bol určený dátum vzniku invalidity od 1. januára 1978. Po doručení osobného spisu žalobcu Vojenský úrad sociálneho zabezpečenia zistil, že žiadateľ o invalidný výsluhový dôchodok zatajil rozhodnú skutočnosť, ktorá mohla zabrániť tomu, aby vôbec konanie vo veci invalidity začalo a aby posudková komisia sociálneho zabezpečenia Vojenského útvaru sociálneho zabezpečenia zaoberala posúdením jeho zdravotného stavu. Menovaný neuviedol, že dňa 29. júla 1977 takéto konanie prebehlo so záverom, že nie je invalidný, ani čiastočne invalidný, ani občanom so zdravotným ťažkým postihnutím. Rozhodnutím Vojenského úradu sociálneho zabezpečenia VÚSZ-65211005333102-8/OVZ z 23. júna 2009 bolo rozhodnuté podľa § 103 ods. 2 v spojitosti s § 40 ods. 1 zákona č. 328/2002 Z.z. invalidný dôchodok nebol priznaný. Odvolanie proti nepriznaniu invalidného dôchodku bolo zamietnuté rozhodnutím o odvolaní Ministerstva obrany Slovenskej republiky č. KaVSÚ-8-46/2009 z 25. augusta 2009. Vo veci priznania výsluhového invalidného dôchodku žalobca požiadal o obnovu konania. Ministerstvo obrany Slovenskej republiky rozhodnutím číslo KaVSÚ-6/18-15/2011 z 20. januára 2011 rozhodnutie o obnove konania - návrhu účastníka konania, vo veci rozhodnutia Vojenského úradu sociálneho zabezpečenia číslo VÚSZ-65211005333102-8/OVZ z 23. júna 2009 o nepriznaní invalidného výsluhového dôchodku zamietlo a pôvodné rozhodnutie ponechal v platnosti. Ministerstvo obrany Slovenskej republiky, A. Y., minister dňa 9. marca 2011, číslo ÚPS-238-4/2011-RK, rozhodnutie podľa § 61 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní a § 59 ods. 2 uvedeného zákona zamietol a potvrdil rozhodnutie riaditeľa vedúceho služobného úradu Ministerstva obrany Slovenskej republiky č. KaVSÚ-6-18-15/2011 z 20. januára 2011, ktorým nebolo vyhovené návrhu účastníka konania zo 14. júla 2010 o povolenie obnovy konania v konaní vo veci jeho žiadosti o priznanie invalidného výsluhového dôchodku z 15. júna 2009, pretože neboli preukázané dôvody na povolenie obnovy konania podľa § 62 ods. 1 písm. a/ ani písm. c/ zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní.

27. Z obsahu spisov ďalej vyplynulo, že za invalidného dôchodcu podľa § 70 a nasl. Zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení bol žalobca uznaný od 6. marca 2009 pre rozhodujúce zdravotné postihnutie: degeneratívne zmeny na chrbtici a medzistavcových platničkách s chronicky LS syndrómom, kapitola XV. Oddiel E, položka 3 písm. b/ prílohy č. 4 k zákonu č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení (35% miera poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť) spolu s iným zdravotným postihnutím podľa kapitoly XV. oddiel E položka 3 písm. b/ prílohy č. 4 k zákonu č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení - degeneratívne zmeny na chrbtici s chronickým CB syndrómom. Na základe žiadosti o zvýšenie invalidného dôchodku bolo posúdenie miery poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť bolo opakovane realizované posudkovou komisiou sociálneho zabezpečenia č. 12/2012 dňa 13. decembra 2012, kedy bol určený deň invalidity 12. november 2009. O priznaní invalidného výsluhového dôchodku od 12. novembra 2009 bolo rozhodnuté Vojenským úradom sociálneho zabezpečenia dňa 22. apríla 2013 rozhodnutím č. VÚSZ-65211005333102-59/OVZ. Žiadateľ o invalidný výsluhový dôchodok s

rozhodnutím nesúhlasil. Z dôvodu nedostatočného zistenia a posúdenia skutkového stavu a pre porušenie zákona č. 328/2002 Z.z. a súčasne pre porušenie § 3, § 32 a § 45 zákona č. 71/1967 Zb. bolo rozhodnutie Vojenského úradu sociálneho zabezpečenia zrušené a vec bola vrátená na nové prejednanie a rozhodnutie. Vojenský útvar Sociálneho zabezpečenia novším rozhodnutím VÚSZ-65211005333102 zo 16. februára 2015 rozhodol podľa § 40 ods. 1 zákona č. 328/2002 Z.z. a v súlade s § 39 (znenie platné a účinné k 1. januáru 2004) ako aj podľa § 105 ods. 4 písm. a/ a d/ a § 106 ods. 2 zákona č. 328/2002 Z.z. tak, že sa poberateľovi dávky priznáva od 10. marca 2006 invalidný výsluhový dôchodok vo výške 1 265,- Sk mesačne; invalidný výsluhový dôchodok po zvýšeníach vykonaných podľa § 68 ods. 1 zákona č. 328/2002 Z.z. sa od 1. marca 2015 bude vyplácať vo výške 84,97 €.

28. Podľa § 58 ods. 1 písm. a/ zákona č. 328/2002 Z.z. dobou trvania služobného pomeru rozhodujúcou na vznik nároku na výsluhový príspevok, odchodné, úmrtné, výsluhový dôchodok a invalidný výsluhový dôchodok a pre výšku týchto dávok je doba výkonu základnej vojenskej služby alebo náhradnej vojenskej služby, alebo prípravnej vojenskej služby v rozsahu ustanovenom osobitným predpisom platným v dobe jej výkonu.

29. Služobný pomer vojaka z povolania sa skončil 31. decembra 1977. Služobný pomer podľa § 58 ods. 1 zákona č. 328/2002 Z.z. trval 4 roky a 150 dní. Invalidný výsluhový dôchodok bol žalobcovi priznaný od 10. marca 2006, čo s poukazom na znenie ustanovenia § 38 ods. 2 zákona č. 328/2002 Z.z. predstavuje 9 rokov a 240 dní (od 10. marca 2006 do 2. novembra 2015). Dňom 1. januára 2004 stal invalidným. S poukazom na znenie ust. § 58 ods. 4 zákona č. 328/2002 Z.z. je potrebné dobu od 1. januára 2004 do 9. marca 2006, počas ktorej trval predchádzajúci nárok na invalidný výsluhový dôchodok, t.j. doba trvania 2 roky a 69 dní pre vznik nároku na výsluhový dôchodok hodnotiť ako dobu trvania žalobcovho služobného pomeru. Spolu tak bolo pre nárok na výsluhový dôchodok započítané obdobie 16 rokov a 91 dní, teda 16 skončených rokov. Kasačný súd, zhodne ako správny súd tak konštatoval, že doba trvania služobného pomeru spolu s dobou poberania invalidného výsluhového dôchodku nedosahuje najmenej 25 rokov. Právny nárok na výsluhový dôchodok podľa § 35 ods. 2 zákona č. 328/2002 Z.z. žalobcovi nevznikol. Pre nárok na výsluhový dôchodok síce žiadal hodnotiť dobu od 1. januára 1978 do 31. decembra 2003. Doba trvania služobného pomeru spolu s dobou poberania invalidného výsluhového dôchodku nedosahuje najmenej 25 rokov, preto nárok na výsluhový dôchodok podľa § 38 ods. 2 zákona č. 328/2002 Z.z. žalobcovi nevznikol.

30. V kasačnej sťažnosti žalobca tiež namietal prekážku rozsúdenej veci (res iudicata) keď tvrdil, že o priznaní výsluhového dôchodku bolo právoplatne rozhodnuté Ministerstvom obrany Slovenskej republiky dňa 26. januára 2016 rozhodnutím SELUZ-43-62-2/2015-OdSP. Kasačný súd k tejto argumentácii považuje za potrebné zdôrazniť, že rozhodnutím Ministerstva obrany Slovenskej republiky, na ktoré žalobca považuje bolo zrušené rozhodnutie Vojenského úradu sociálneho zabezpečenia č. VÚSZ-65211005333102 z 20. novembra 2015 pre jeho nezákonnosť a nesprávne právne posúdenie skutkového stavu. Odvolací správny orgán tak rozhodol s poukazom na nesprávny výklad prechodných ustanovení zákona č. 328/2002 Z.z. účinných od 1. mája 2013, ktoré sa podľa názoru odvolacieho správneho orgánu pri posudzovaní žalobcovho nároku na výsluhový dôchodok nepoužijú z dôvodu, že služobný pomer žiadateľa o výsluhový dôchodok sa neskončil po 30. apríli 2013. Pokiaľ odvolací správny orgán rozhodol podľa § 59 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní, kasačný dôvod nebol spôsobilý spochybniť pochybenie v konaní a rozhodnutí žalovaného pri vydaní rozhodnutia č. SELUZ-4-25-6/2016-OdSP a ani správneho orgánu prvého stupňa, ktorý rozhodnutím č. VÚSZ-65211005333102-3/2016 dňa 25. februára 2016 nepriznal žalobcovi výsluhový dôchodok. Pri zrušení rozhodnutia a jeho vrátení na nové konanie a rozhodnutie je prvostupňový orgán viazaný právnym názorom odvolacieho orgánu. Tento právny názor musí byť v rozhodnutí o odvolaní jednoznačne vyjadrený v odôvodnení. Táto viazanosť platí iba za predpokladu, že počas nového prejednávania nevyjdú najavo nové skutočnosti, ktoré odvolaciemu orgánu neboli známe. Nové rozhodnutie vydané prvostupňovým orgánom po opätovnom prejednaní veci je znova rozhodnutím prvoinštančným a možno sa proti nemu odvolať. Tak sa tomu sa tálo aj v predmetnej veci.

31. Z dôvodov vyššie uvedených kasačný súd kasačnú sťažnosť vyhodnotil ako nedôvodnú a rozhodol

podľa § 461 SSP tak, že ju zamietol.

32. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd tak, že nepriznal žalovanému právo na náhradu trov kasačného konania z dôvodu, že mu takéto právo neprináleží (§467 SSP v spojení s § 167 ods. 1 písm. a/ SSP).

33. Toto rozhodnutie prijal najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.